

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 69/2023-93

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Zahoráková & Partners, s. r. o., Krasovského 13, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka Mgr. Renáta Zahoráková, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 100/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 100/2013 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **2 000 eur**, ktoré **je** Okresný súd Žilina **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Žilina **je povinný** zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia **758,53 eur** na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. augusta 2022, doplnenou podaním doručeným ústavnému súdu 6. októbra 2022, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia a tiež porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru špecifikovaným príkazom všeobecného súdu na zatknutie

sťažovateľa. Navrhuje ústavnému súdu nálezom vysloviť porušenie jeho označených práv napadnutým postupom a príkazom všeobecného súdu, prikázať všeobecnému súdu konať v jeho veci bez zbytočných prieťahov, zrušiť označený príkaz, priznať mu primerané finančné zadostučinenie 30 000 eur, ako aj náhradu trov konania. Sťažovateľ takisto ústavný súd žiada, aby dočasným opatrením uložil všeobecnému súdu povinnosť zdržať sa vykonania namietaného príkazu, prípadne alternatívne, aby odložil jeho vykonateľnosť.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením príslušného vyšetrovateľa Policajného zboru 26. januára 2012 vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu, pričom 11. júna 2013 príslušný prokurátor podal na sťažovateľa na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) obžalobu. Sťažovateľ prezentuje v ústavnej sťažnosti podrobnú chronológiu procesných úkonov vykonávaných v jeho trestnej veci, kde okrem iného uvádza, že trestný rozkaz vydaný okresným súdom 27. júna 2013 napadol odporom, že prvý rozsudok okresného súdu z 3. novembra 2016, ako aj jeho druhý jeho rozsudok z 9. mája 2019 boli zrušené uzneseniami nadriadeného súdu, ktorý v oboch prípadoch vrátil trestnú vec sťažovateľa prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ v závere prezentovanej chronológie uvádza, že posledný termín hlavného pojednávania bol určený na 20. október 2021, pričom od tohto dátumu nenariadil okresný súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti žiadny ďalší termín hlavného pojednávania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že jeho trestné stíhanie trvá neprimeranú dobu, a to 9 rokov, a po právnej stránke má toto konanie charakter jednoduchej a na dokazovanie nenáročnej trestnej veci. Uvádza, že sa svojím správaním o zbytočné predĺženie konania nijako nepričinil. Podľa jeho mienky je, naopak, za neprimeranú dobu konania zodpovedný okresný súd, ktorého postup sa vyznačuje neefektívnymi, neúčelnými a nehospodárnymi procesnými úkonmi. Takisto namieta, že v rámci vedeného trestného konania vydal okresný súd príkaz na zatknutie sťažovateľa sp. zn. 35 T 100/2013 z 21. októbra 2021 (ďalej len „príkaz“) i napriek tomu, že podľa vyjadrenia sťažovateľa ani v čase vydania príkazu a ani po jeho vydaní neboli splnené podmienky predpokladané Trestným poriadkom a okresný súd dosiaľ príkaz napriek jeho opakovaným žiadostiam neodvolal. Prezentuje rozsiahlu argumentáciu na podporu svojho tvrdenia o nezákonnosti uvedeného príkazu a je toho názoru, že uvedený príkaz svojím obsahom zásadným spôsobom zasahuje do jeho práva na osobnú slobodu. V popísanom postupe okresného súdu vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

4. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 69/2022-55 z 8. februára 2023 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jeho základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Vo zvyšnej časti ústavnú s'ťažnosť odmietol.

5. V súvislosti s vecným prerokovaním ústavnej s'ťažnosti 20. februára 2023 vyzval ústavný súd predsedu okresného súdu na vyjadrenie sa k vecnej stránke ústavnej s'ťažnosti a k ďalším súvisiacim špecifikovaným okolnostiam.

6. Na výzvu ústavného súdu reagoval podpredseda okresného súdu podaním č. k. 1 Spr S/54/2023 zo 6. apríla 2023, ktoré obsahovalo podrobný chronologický prehľad jednotlivých úkonov vykonaných v posudzovanej veci. V podaní podpredseda okresného súdu kvalifikoval posudzovanú trestnú vec ako právne a procesne zložitý spor, pri ktorom rozsah spisového materiálu presahuje dvetisíc strán. Podľa jeho názoru napriek tomu, že dva predchádzajúce vydané rozsudky okresného súdu boli zrušené rozhodnutiami nadriadeného súdu, nemožno z tejto skutočnosti vyvodiť záver o nesústredenej činnosti okresného súdu, pretože podľa jeho vyjadrenia konal okresný súd vždy primerane k okolnostiam veci, obštrukciám s'ťažovateľa, v súlade so zásadami trestného konania a s jeho účelom. Dôvodil, že určité zdržanie postupu konania bolo spojené v súvislosti s opatreniami prijatými v rámci pandémie COVID-19. Podľa podpredsedu okresného súdu k zbytočným priet'ahom v konaní, naopak, prispeli obštrukcie s'ťažovateľa, ktoré viedli až k vydaniu príkazu, pričom v rámci postupu v konaní nariadeniu pojednávania bránila tá skutočnosť, že si s'ťažovateľ nepreberal zásielky a nebol zrealizovaný dotknutý príkaz. Podľa jeho mienky konal súd primerane skutkovej zložitosti sporu, keď musel prihliadať aj na procesné práva a podania s'ťažovateľa. V závere podania bol prezentovaný súhlas okresného súdu s upustením od ústneho prejednaní veci.

7. Právny zástupca s'ťažovateľa sa k stanovisku okresného súdu vyjadril v podaní doručenom ústavnému súdu 6. júna 2023, pričom v ňom v podstate zotrval na dôvodoch uplatnených v samotnej ústavnej s'ťažnosti. Vo vyjadrení zdôraznil, že hlavné pojednávanie v trestnej veci s'ťažovateľa, ktorá sa podľa jeho mienky vyznačuje svojou nenáročnosťou, bolo vedené nehospodárne a jednotlivé jeho termíny neboli vykonávané v požadovanej kvalite, keďže boli nariaďované v neprímeraných časových intervaloch a vykonávali sa na nich výsluchy spravidla menšieho počtu svedkov. Vo zvyšnej časti vyjadrenia polemizoval právny zástupca s'ťažovateľa s dôvodnosťou vydaného príkazu na zatknutie, kde ho označil za šikanózne a neúčelný, a zdôraznil, že po jeho vydaní ostal okresný súd bezdôvodne pasívny po dobu takmer jedného roka. V závere ilustroval, že po uplynutí vyše jedného roka od vydania príkazu na zatknutie i napriek jeho nezrealizovaniu okresný súd termíny hlavného pojednávania nariadil a tieto aj vykonal v neprítomnosti s'ťažovateľa, ktorý vopred súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti a vo veci aj rozhodol. Táto okolnosť je podľa mienky právneho zástupcu s'ťažovateľa dôkazom, že od samého počiatku neexistovala žiadna potreba nariadenia príkazu na zatknutie vrátane Európskeho zatýkacieho rozkazu.

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní a súvisiaceho spisového materiálu dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle ustálenej judikatúry (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04), ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

10. Pokiaľ ide o otázku predmetu namietaného konania, ktoré sa týka vyšetrovania trestného činu podvodu, ústavný súd má po preskúmaní obsahu spisového materiálu za to, že predmetnú vec nemožno považovať za právne zložitú, keďže ide o vyšetrovanie dá sa povedať štandardnej trestnej činnosti. Z hľadiska skutkovej stránky možno posudzovanú vec vyhodnotiť ako čiastočne zložitú, a to s prihliadnutím na proces dokazovania, ktorý okrem potreby výsluchu svedka poškodeného zahŕňal aj vypočutie väčšieho počtu svedkov vrátane svedkyne s pobytom v zahraničí. Pokiaľ ide o predmet konania, ústavný súd súčasne poukazuje na to, že konania v trestných veciach, akým je aj vec sťažovateľa, štandardná rozhodovacia činnosť ústavného súdu reflektujúca na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva zaradzuje medzi privilegované konania, ktoré by majú byť vedené s osobitnou rýchlosťou (napr. II. ÚS 287/2019, II. ÚS 93/2022).

11. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, či a akým spôsobom sa na priet'ahoch konania podieľala osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ústavný súd po preskúmaní spisového materiálu týkajúceho sa namietaného konania zistil okolnosti pričítateľné na vrub sťažovateľovi, ktoré mali negatívny vplyv na plynulosť postupu konania. Išlo o neprítomnosť sťažovateľa (riadne predvolaného, o čom svedčí obsah spisového materiálu) na termíne hlavného pojednávania určeného na 23. jún 2021, keď bolo pre jeho neprítomnosť odročené, a tiež neprítomnosť obhajcu sťažovateľa (ktorú konajúci súd kvalifikoval ako nedostatočne ospravedlnenú) a aj samotného sťažovateľa (sťažovateľ prostredníctvom mailu 18. októbra 2021 ospravedlnil svoju neúčast' a žiadal o odročenie termínu pojednávania z dôvodu práceneschopnosti obhajcu) na termíne hlavného pojednávania určeného na 20. október 2021, čo bolo dôvodom jeho odročenia.

12. Ústavný súd sa napokon zaoberal aj hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu týkajúceho sa namietaného konania dospel k čiastkovému záveru, že je priebeh konania pred okresným súdom poznačený obdobiami neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu a tiež jeho neefektívnym postupom.

13. Ústavný súd po preskúmaní obsahu súdneho spisu zistil, že už počiatočná fáza súdneho konania je poznačená pasivitou okresného súdu, ktorý po uplatnení odporu sťažovateľom 25. júla 2013 vykonal prvý termín hlavného pojednávania s neprimeraným časovým odstupom ôsmich mesiacov, a to k 11. aprílu 2014. V rámci označeného úseku konania s prihliadnutím na potrebu vykonania niektorých nevyhnutných úkonov špecifikoval nečinnosť okresného súdu v danom úseku rozsahom približne piatich mesiacov. Neprimerane dlhý časový odstup (päť mesiacov) medzi úkonmi konania identifikoval ústavný súd aj v úseku konania vymedzeného od 18. mája 2017, keď bol okresnému súdu nadriadeným súdom vrátený spisový materiál po zrušení prvostupňového rozsudku do 8. novembra 2017, keď vykonal okresný súd ďalší termín hlavného pojednávania. V rámci uvedeného úseku kvalifikoval ústavný súd ako neospravedliteľnú nečinnosť, ktorá prispela k zbytočnému predĺženiu konania, dobu zodpovedajúcu dvom mesiacom. Ďalším zisteným momentom pasivity je podľa názoru ústavného súdu neprimerane dlhé obdobie, ktoré venoval okresný súd vyhotoveniu rozsudku, keď po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku 9. mája 2019 došlo k jeho písomnému vyhotoveniu až v septembri 2019, čo je doba zjavne neprimeraná a v jej rámci hodnotí ústavný súd ako neospravedliteľnú nečinnosť dobu minimálne jedného mesiaca. Pasivitu v postupe okresného súdu zaznamenal ústavný súd aj v období vymedzenom úsekom konania od 20. novembra 2020, keď bol okresnému súdu nadriadeným súdom vrátený spisový materiál po zrušení prvostupňového rozsudku do 23. júna 2021, keď vykonal okresný súd ďalší termín hlavného pojednávania. V rámci uvedeného úseku určil ústavný súd ako neospravedliteľnú nečinnosť, ktorá prispela k zbytočnému predĺženiu konania, dobu zodpovedajúcu štyrom mesiacom. Vo vzťahu k uvedenému úseku konania v reakcii na obhajobu okresného súdu o opatreniach v rámci pandémie COVID-19 poukazuje ústavný súd na svoju judikatúru týkajúcu sa uvedenej okolnosti, ktorú zohľadnil aj v posudzovanom prípade sťažovateľa. Podľa označenej judikatúry v pandemickom období spojenom s obmedzeným režimom realizácie súdnych pojednávanií právna úprava umožňovala vykonávať pojednávania aj v tzv. neodkladných veciach, pričom vzhľadom na privilegovaný charakter konania v trestných veciach vyžadujúci si osobitnú starostlivosť nad plynulosťou postupu v takomto konaní s prihliadnutím na dovedajšiu celkovú dĺžku dotknutého konania bolo potrebné trestnú vec sťažovateľa kvalifikovať ako takú, ktorá neznesie odklad a v ktorej treba i napriek uvedenému režimu konať (obdobne pozri sp. zn. II. ÚS 479/2021). Napokon ako neospravedliteľnú nečinnosť v rozsahu približne deviatich mesiacov, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka posúdil ústavný súd obdobie od 23. decembra 2021, keď sťažovateľ po tom, čo bol naňho vydaný príkaz na zatknutie (21. október 2021) doručil okresnému súdu podanie obsahujúce jeho výslovnú žiadosť o konanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti, do 13. októbra 2022, keď okresný súd nariadil termíny hlavného pojednávania (ku dňom 30. november 2022, 13. január 2023 a 20. január 2023). Ústavný súd uvádza, že z obsahu súdneho spisu zistil, že okolnosťou, ktorou okresný súd zdôvodňoval nenariadenie termínov hlavného pojednávania po vydaní príkazu na zatknutie z 21. október 2021, bola potreba uvedený príkaz realizovať za účelom zabezpečenia účasti sťažovateľa na hlavnom

pojednávaniu, čo sa po jeho vydaní príslušným orgánom polície nedarilo. Obsah spisového materiálu však svedčí o tom, že po tom, čo konečne došlo zo strany okresného súdu 13. októbra 2022 k nariadeniu jednotlivých termínov hlavného pojednávania (aj pri nezrealizovanom príkaze na zatknutie), sťažovateľ reagoval v súlade s obsahom svojho predchádzajúceho podania adresovaného okresnému súdu ešte 23. decembra 2021 a doručil okresnému súdu 29. novembra 2022 regulárnu žiadosť o vykonanie hlavného pojednávania v určených termínoch v jeho neprítomnosti, pričom okresný súd 13. januára 2023 a 20. januára 2023 v neprítomnosti sťažovateľa termíny hlavného pojednávania s odkazom na § 252 ods. 3 Trestného poriadku aj vykonal. Uvedené skutočnosti tak svedčia o tom, že dôvod (nezrealizovaný príkaz na zatknutie), ktorý okresný súd prezentoval ako zákonnú prekážku, ktorá bránila nariadeniu termínu hlavného pojednávania, nebol vôbec opodstatnený.

14. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, II. ÚS 287/2019). Z obsahu preskúmaného spisového materiálu vyplýva, že prvý rozsudok okresného súdu, prijatý 3. novembra 2016, bol nadriadeným súdom zrušený 28. marca 2017 z dôvodu vady podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (nedostatočné ustálenie skutkového stavu, potreba doplniť dokazovanie a odôvodniť rozhodnutie tak, aby bolo preskúmateľné) a druhý rozsudok, prijatý 9. mája 2019, bol zrušený nadriadeným súdom 27. októbra 2020 z dôvodu väd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (absencia zákonných náležitostí v skutkovej vete rozsudku). Tieto dve zrušujúce uznesenia nadriadeného súdu potvrdzujú neefektívnosť v postupe okresného súdu, čo je dôvod štandardne v judikatúre ústavného súdu považovaný za zbytočné prietahy v konaní neospravedliteľne predlžujúce konanie, za ktoré nesie konajúci súd zodpovednosť.

15. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka namietaného konania okresného súdu je s prihliadnutím na privilegovaný charakter konania v trestných veciach vyžadujúci si z hľadiska požiadavky plynulosti konania osobitnú starostlivosť, neprimeraná. Ústavný súd tak konštatuje, že zistenou neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu a tiež jeho neefektívnym postupom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 od. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

16. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu bola vec sťažovateľa pred okresným súdom meritorne ukončená prijatím odsudzujúceho rozsudku 20. januára 2023, ústavný súd neformuloval vo veci sťažovateľa pre okresný súd príkaz konať. V prípade potenciálneho vrátenia veci odvolacím súdom na nové konanie na základe výsledku odvolacieho konania pre okresný súd povinnosť konať bez prieťahov vyplýva priamo z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúcich sťažovateľovi rýchly a plynulý priebeh konania.

17. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

18. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 eur, odôvodňujúc ho pocitom právnej neistoty a záťažou vedeného trestného konania na jeho osobu. Pri rozhodovaní o tejto otázke ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. S prihliadnutím na zistené obdobia nečinnosti a neefektívny postup okresného súdu, zohľadňujúc privilegovaný charakter posudzovaného konania, ale aj okolnosti podielu sťažovateľa na narušení plynulosti konania, ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur (bod 2 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

19. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom, a priznal mu náhradu v sume 758,53 eur. Ústavným súdom priznaná suma náhrady trov konania pozostáva z odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, vyjadrenie k stanovisku okresného súdu)

podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri tarifnej odmene za jeden úkon právnej služby v roku 2022 v sume 193,84 eur a v roku 2023 v sume 208,67 eur (§ 11 ods. 3 vyhlášky) a režijnom paušále ku každému z nich po 11,63 eur za rok 2022 a po 12,52 eur za rok 2023 (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a zohľadnení skutočnosti, že je právny zástupca sťažovateľa platcom DPH (bod 3 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu